

TROCHU DIVNĚ•POHĚ•DKA

ÁšterÁ½, 05 Á•erven 2018

PovĚ-m vĚjm pohĚjdku o muĚ¾i, kterĚ½ nauĚ•il salĚjt zpĚ-vatĚ! Byl jednou jeden muĚ¾ a ten nemĚl rĚjd hlĚjvkovĚ½ salĚ rĚjd maso a buchty, ale salĚjt by nepozĚ™el. Tak jako vĚtĚjina lidĚ- si nedokĚjal pĚ™edstavit, Ě¾e by nĚkdo jinĚ½ mohl rĚtu oĚjklivou, zelenou vĚc, kdyĚ¾ jemu nechutnĚj.

Jednou, kdyĚ¾ Ějel v noci z hospody, pĚ™emĚ½Ějel: tak Ěenu jsem taky nemĚl rĚjd a od tĚ doby, co jsem ji nauĚ•il vaĚ™it, docela ji snesu. Kdyby Ěeny neumĚly vaĚ™it, k Ěemu by byly na svĚtĚ?

PĚ™emĚ½Ějel, co by tak mohl nauĚ•it salĚjt, aby jeho existence na svĚtĚ mĚla smysl. Ěel tichou nocĚ-, v dĚlce sem tam houknul sĚ½Ěek. Tu kvĚjla Ě¾Ěba, tu ponrava skĚ™plá bĚ™Ěkem o cestu. Jinak bylo ticho v pravdĚ hrobovĚ.

UĚ¾ to mĚjm! NauĚ•Ě-m salĚjt zpĚ-vat, aby na svĚtĚ nebylo takovĚ½ ticho. Je nutno dodat, Ěe tohle celĚ½ se stalo jeĚtĚ pĚ™ed vynĚlezem mĚsta, tramvajĚ-, aut, motorek, cirkulĚrek a sekaĚek na trĚjvu a jeĚtĚ dlouho pĚ™ed tĚ-m, neĚ¾ se Ěeny nauĚ•ily kromĚ vaĚ™enĚ- taky mluvit.

Jen co pĚ™iĚjel domĚ, vzal si stoliĚku a usedl na zahradu, mezi ĚĚdky salĚjtu. AĚ do rĚjna trpĚlivĚ uĚ•il salĚjt zpĚ-vat a tak nĚkolik nocĚ- po sobĚ.

Jednou veĚer, kdyĚ¾ sedĚl na zĚjpraĚ¾Ě-, uslyĚjel ze zĚjhonu ĚjevelenĚ-. LĚj la la la laa la...taa dy da daaa da. VyskoĚil a bĚĚ¾el na zahrĚjdku. To se salĚjt tiĚje rozezpĚ-vĚjval. V pĚ™edu soprĚjn, ve druhĚm Ě™Ějdku alt, tenor ve tĚ™etĚ- Ě™adĚ a vzadu, skoro u kompostu, bas. MuĚ¾ zĚ stal zkoprnĚ½. Jednou nohou v paĚ¾itce a druhou v petrĚ¾eli. StĚjil a poslouchal jak salĚjt zpĚ-vĚj kĚ½rie eleison. KĚ½rie eleee ee e eee e eeeee eeeeeleison.

Od tĚ doby salĚjt na svĚtĚ k nĚĚemu je.

PouĚenĚ- na konec: Jestli mĚjte pocit, Ěe na svĚtĚ k niĚemu nejste a nikdo vĚjs nemĚj rĚjd, nauĚte se zpĚ-vat. NoĚnĚ-k neohroĚ¾enĚ Ě¾eny

PS.

Ne, fakt jsem si nevzala Ě¾ĚdnĚ½ prĚjĚky, ani jsem si nevlezla do vany s vodkou...